

Gyengénlátók

a Fővárosi Komplex Rajzversenyen

Garamvölgyi Béla és Póczos Valéria Budapesti Fazekas Mihály Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium

I. Rövid versenytörténet

Ha egy szófelhőbe kellene összegyűjteni a Fővárosi Komplex Rajzversennyel kapcsolatos kulcsfogalmakat/jellemzőket, akkor elsődlegesen ezek szerepelnének benne: elkötelezettség, fejlődés, fenntarthatóság, integrált szemlélet, kontinuitás, kreativitás, kulturális alapú innováció, megfelelő információs háttér, párbeszéd és partnerség, professzionalizmus, rendszerben gondolkodás, stratégiai tervezés, tudatos szakmai szerepvállalás.

A Budapesti Fazekas Mihály Gyakorló Általános Iskola és Gimnáziumban 1982 óta működő Fővárosi Komplex Rajzverseny (továbbiakban: FKR) olyan, a közoktatást és az alapfokú művészeti oktatást is összevető, kapcsolatba hozó rendszeres szaktárgyi tanulmányi verseny, mely az önképzés, a tudásmegosztás segítése mellett a módszertani kultúrát fejlesztő szaktárgyi programot is jelent.

„Alapításában nagy szerepet játszott Környeiné Gere Zsuzsa általános iskolai rajztanár, fővárosi vezető szakfelügyelő és Balogh Jenő, a Képzőművészeti Főiskola (a mai Magyar Képzőművészeti Egyetem elődje) egyetemi tanára, a szak módszertant alapvetően befolyásoló szakkönyvíró, (képzettségét tekintve festőművész és grafikus), de legfőképpen Sipos Endre fővárosi vezető rajz szakfelügyelő, biológia – rajz – filozófia szakos középiskolai tanár, aki éveken át a verseny fő szervezője volt.

A verseny karaktere az évek során fokozatosan nyerte el mai formáját. Az első két évben a konzervatív, a művészeti felsőoktatás felvételi vizsgáihoz hasonló, természet utáni

tanulmányrajz, modell beállítás volt jellemző a feladatok tekintetében. 1985-ben a verseny több területét is érintő változáson esett át. Elsőként benevezési munkának a klasszikus stúdiók helyett az alkotói kreativitást előtérbe helyező feladatot adtak a diákoknak. Másrészt a verseny komplexitását növelve beemelték más képzőművészeti műfajokat is, mint például a plasztika és festmény. A diákok két különböző műfajú alkotást hoztak magukkal benevezési munkaként, és zárthelyi feladatként kellett a harmadik műfajban alkotniuk. Így mindhárom területen (grafika, plasztika, festmény) megméret-

tetek, és az elkészült alkotásokat a zsűri párhuzamosan értékelte. 2009-től a versenyzők már csak alkalmanként két alkotói tevékenységformában bizonyíthatnak.

A pályamunkákat és a vizsgamunkákat két különböző, évről-évre változó, a versenykiírásban meghatározott műfajban kell elkészíteni a versenyzőknek. [...] A verseny felépítését tekintve több fordulóból áll. Korábban, az iskolai fordulón továbbjutott diákoknak a kerületi elődöntőkben kellett bizonyítaniuk, mielőtt a fővárosi döntőbe jutottak volna. Az elődöntőknek a szűrően túl felkészítő szerepük

is volt, ugyanis a kerületi fordulók minden évben igazodtak a döntő tematikájához a feladatok tekintetében. 2015-től végleg megszűntek a kerületi elődöntők, így a döntőbe jutásról egy szakmai zsűri dönt az online beküldött pályamunkák alapján.

A kezdetben elsősorban gimnazistáknak szóló a versenyt az évek során fokozatosan kiterjesztették az általános iskolai évfolyamokra. Miután 2004-ben a Fővárosi Pedagógiai Intézet szervezésében elkülönült¹ a gimnáziumi rész az általános iskolai évfolyamoknak szóló Fővárosi Komplex Vizuális Verseny szervezési és lebonyolítási munkálatait a Budapesti Fazekas Mihály Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium vezető tanárai folytatták. 2012-ben Sipos Endrétől a versenyszervezés feladatait Zele János mesterpedagógus, rajz szakos középiskolai tanár, és rajztanár munkatársai vették át. Az új szervezők friss arcukat adták a versenynek, új témaköröket emeltek be a feladatokba, »hasznos és fejlesztő problémafelvetéseket, amelyek a fővárosi iskolákban még nem terjedtek el, de gazdagítják a módszertani kultúrát, mint a parafázis, képi allegória, metamorfózis stb.«.

2012-ig az 1-2., a 3-4., az 5-6., és a 7-8. osztályos tanulók alkottak egy-egy korcsoportot. Hasonlóképpen felosztva, de külön csoportba sorolták a tagozatos iskolákból érkező, művészeteket magasabb óraszámban tanuló diákokat. Így korosztályonként két győztest is hirdettek, egyet a művészeti tagozatosok közül, egyet pedig a művészteket normál óraszámban tanuló

¹ 2004-ben az addig egységes szemléletű verseny kettészakadt (szakmai egyeztetést nélkülöző, elhamarkodott döntés következtében). Az a döntés, miszerint külön szervezendő az általános iskolai illetőleg a gimnáziumi (középiskolai) verseny, több évtizedes együttműködést szakított meg és ennek következtében a szaktárgyi érdekek sérültek – több mint egy évtizeden át húzódó, egészen 2016-ig tartó állapotot konzervált.

diákokból. 2016-ban ez a felosztás megszűnt. Összevonták a tagozatos, és nem tagozatos diákokat, és évfolyamonként hirdetnek egy-egy győztest.” (Németh, 2016.)

Az itt közölt részletek megerősítenek bennünket abban, hogy a Verseny történetében nyomon követhető tartalmi- és formai átalakulások egyfajta fejlődési ívként, folyamatként is felfoghatók, hiszen a külső környezetből érkező változásokra rövid időn belül reagálunk. Hangsúlyozni kívánjuk: ez *nem* revolúció, hanem evolúció.

A köznevelés átalakítása során olyan strukturális átrendeződések is történtek, melyek szükségképp kihatással bírtak működőképességére. A szakmai munkaközösségeket összevonták, a kerületi munkaközösségeket megszüntették, melynek hatásai 2015-ben már jól érzékelhetően megjelentek. 2015. április elsején létrejöttek a POK-ok (Pedagógiai Oktatási Központok), és ez új helyzetet teremtett a verseny életében is. Az időközben elindított új modellnek köszönhetően rekordlétszámú jelentkezővel nézett szembe az FKR zsűrije. Mindez azt is indukálta, hogy megváltozott a versenyre jelentkezés menete: online regisztráció és pályamű feltöltés tette lehetővé a versenyen való részvételt.

A 2016/17-es tanévben a Budapesti POK főosztályvezetőjének döntése alapján az FKR három kategóriában (általános iskola, gimnázium, emelt órászámban vizuális kultúrát oktató gimnázium és művészeti középiskolák) indította versenyét. Tizenhárom évig az addig egységes szemléletű verseny kettészakadt, majd megtörtént a kiigazítás. Azóta három versenykategóriából kettőt a Fazekas rendez (1 – 8. évfolyam, ill. 9 – 12. évfolyam), így részben megvalósulhat a tartalmak egymásra épülésének feltétele. A döntés után, 2016. október 18-án közzétettük az aktuális versenykiírást, melyben a gimnáziumi korcsoportnál már fellelhető az érettségibe való beszámítás igénye és lehetősége. A

verseny történetében először fordult elő, hogy a döntőbe behívott versenyzők a kiírásban megjelölt témához illeszkedő, abban való jártasságukat/tájékozottságukat mérő tesztet töltötték ki. Előrelépés történt a tanárok felkészítésének tekintetében is; a Gaul Emil, Gaul-Ács Ágnes, Kárpáti Andrea és Zombori Béla által létrehozott, a Magyar Rajztanárok Országos Egyesülete (MROE) támogatása alatt működő Vizuális Mesterpedagógus Műhely (továbbiakban: VIMM) 9. foglalkozásának színhelye a Fazekas volt, és a témája a versenyhez kapcsolódott.

Folytatva a 2016/17-ben elindított változásokat, a 2017/18-as tanév a következő fokozat, azaz a további tartalmi fejlesztések megvalósításának jegyében telt el. Ezek hátterében az a kézenfekvő szándék húzódott meg, hogy egyfelől a verseny-produktumok, eredmények tudományos igényvel elemezhetőek és kutatási programok témái lehessenek, illetőleg jó gyakorlatként a vizuális nevelési innováció részei legyenek. Továbbra is célunk volt a gondolkodás fejlesztése, alkotóképesség, és kritikai érzék kibontakoztatása, ám időszerűen művészeti kérdésfelvetések alapján, azokból kiindulva, tér- és tárgyformáló művészeti tevékenység segítségével. A fejlesztés módszereként a felkínált feladatok mellett nagy szerepet

1-6 kép: Összeállítás a 2017/18. évi Fővárosi Rajzverseny benevezési és helyszínen készült alkotásaiból. Téma: tárgy- és tértervezés, „Állatok háza” feladat. A megadott művek közül egyet kiválasztva, annak stílusában készítsenek lakótér makettet az alkotásokon szereplő állatkaraktereknek! Anyaghasználat: maximum 3 különböző anyagminőség, az anyagok megfestése megengedett. [Bővebben itt.](#)

7. kép: A Gyengénlátók Általános Iskolájából érkezett versenyzők a 2018-as döntőben

kaptak az olyan alkotófolyamatok, amelyekben a tanár által ajánlott élethelyzetben kellett felismerni- és beazonosítani egy problémát, majd illeszkedő megoldást találni rá.

II. Design Thinking

Témaköreit tekintve, a Fővárosi Rajzverseny 2018-ig elsődlegesen a képzőművészeti megjelenítés különféle lehetőségeire, kevésbé ismert gyakorlatainak a vizuális nevelés módszertani kultúrájába történő beemelésére fókuszált.

A 2017/18-as tanévi verseny a *műismereten* alapuló, vizuális befogadó- és alkotóképességek szintjeit mérte. Az ismeretek egy része gyakorlati/kézműves jellegű és az alkalmazott technikák használati *módjához*, másik része pedig a vizuális közlő- és kifejezőeszközök kreatív átgondolt használatának *minőségéhez* kötődött. A problémafelvetések és a hozzájuk tartozó témák, ismeretek, valamint az alkalmazható technikák évről évre változnak, ezért a felkészülést segítő speciális szakirodalmakat, ajánlásokat a verseny honlapján tettük közzé. E tanévben indítottuk útjára a *designkultúra* fogalomkörébe tartozó tematikát és feladatsort, melyeknek háttérében az a szándék húzódott meg, hogy több irányban fejlesszük tehetséges tanulóink képességeit. A felkínált témák és feladatok alkalmasak a probléma-érzékeny, azokra reflektálni, cselekedni képes, kezdeményező alkotói attitűd kialakítására, a *designer szerepmodelljének* (és *gondolkodási*

8-9. kép: Látássérült versenyzők munkái a 2018-as döntőben

struktúrájának) megtapasztalására, átélésére. A feladatok során a diákok ismert és kevésbé ismert képzőművészeti alkotások által inspirálódva, térbeli alkotásokat hoztak létre. Ez a megoldás biztosította a verseny évről évre megújuló koncepciójának finom átmenetét a kétdimenziós és a háromdimenziós

tematika között. A diákok rendelkezésére bocsátott művek *stilisztikai, konceptuális és kompozíciós sorvezetőként* szolgáltak, a hangsúly a térbeli alkotásokra került át.

2018/19-ben tovább léptünk: az iskolákban alkotói csoportokban elvégzendő felkészítő feladatokat

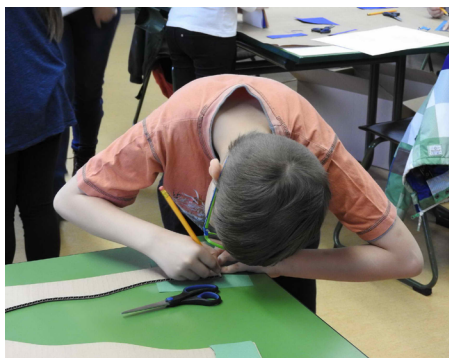
10-15. kép: Alkotások a 2018/19-es rajzverseny döntőiből. I. korcsoportok alkotópárok – nevezési- és helyszíni munkák.

írtunk ki, s a helyszíni döntő során véletlenül összesorsolt versenyzőkből álló csapatoknak kellett a feladatokat megoldaniuk. Ez a helyzet a kezdő, fiatal designer integrálódását példázta egy pályázati munkára szerveződött, ad-hoc csoportba, ahol egymást sem ismerő „kollégákkal” kellett csapatot, tervezői teammé alakulniuk. A tervezési feladatok páros/csoportos megoldása kollaboratív munkafORMában egyszerre szolgált egyéni és közösségi célokat, melynek során a problémamegoldó gondolkodás folyamatában alkalmazhatták tudásukat a versenyzők, amikor végig járták az információgyűjtéstől az alkotásig tartó grádusokat. (Nevezési- és helyszíni feladatok, értékelési szempontok elérhetők a verseny weboldalán, a [Szakmai dokumentumok menüpontban](#)).

III. Dilemmáink

2018-ban, a Verseny történetében először fordult elő, hogy a [Gyengénlátók Általános Iskolájából](#) érkeztek nevezések. Ez különleges helyzetet teremtett, hiszen használható előképek híján nekünk kellett kialakítani az élményszerű versenyzés munkafeltételeit és feladatkörülményeit, figyelembe véve a Versenyzők sajátos adottságait.

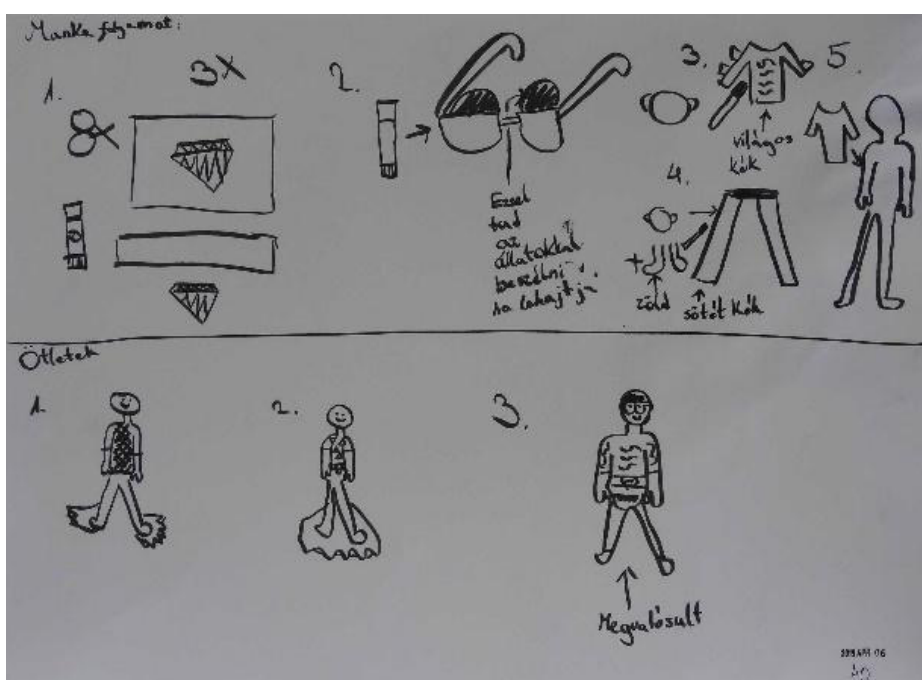
Miután semmiféle adat nem állt rendelkezésünkre a benevezettek részképesség hiányának mértékéről és típusáról, illetve egyéb speciális képesség problémáikról (hiszen ilyen kérdés nem szerepel a nevezési lapon) mérlegelnünk kellett, hogy a hatályos verseny-szabályzat kínál-e lehetőségeket a hátrány-kompenzációra, és ha igen, hogyan, mi módon érvényesíthető ez a gyakorlatban? A lehetőségek

számbavétele után arra jutottunk, hogy – tekintettel a versenyzőkre és az előre nem látható problémákra – először „biztonsági” megoldásra törekszünk, azaz a továbbjutó versenyzők külön csoportba szervezeten, felkészítő tanárunk jelenlétében hajtják majd végre feladatukat. Ma már megmosolyogtatónak tűnik ez az óvatosság, de akkor ez volt az egyetlen, valóban felelősségteljes alternatíva.

A gyerekek izgatottan várták a mintázási feladatot, és némileg csalódottan vették tudomásul, hogy külön csoportban versenyeznek. Mint kiderült: számukra nem az jelentette a kihívást, hogy külső helyszínen versenyeznek, hanem inkább azt várták, hogy összemérhessék tudásukat „látó” versenytársaikkal. Ez számunkra fontos, komolyan veendő visszajelzés volt, s a következő tanévben integráltuk is őket jól látó versenyzők csoportjaiba.

Erről – és a verseny alatt szerzett tapasztalatairól, benyomásairól – kérdeztük Józsné Éltető Katalin felkészítő tanárnőt. Az itt közölt riport afféle után-követésként is felfogható; a kérdésekre adott válaszokat változtatás nélkül közöljük.

16-22. kép: Alkotások a 2018/19-es rajzverseny döntőiből. II. korcsoportos versenyzők, nevezési- és helyszíni munkák.

IV. Interjú Józsáné Éltető Katalinnal

Hogyan szerezte tudomást a Verseny-ről?

Nem emlékszem pontosan, de valószínűsítem, hogy a versenyről a MROE értesítésein keresztül hallottam, vagy VIMM előadáson. De az is lehet, hogy közvetlen értesítést kaptam az iskolán keresztül. Legvalószínűbb a MROE.²

Mi indított arra, hogy nevezd növendékeidet?

Ami a részvételre késztetett, az elsősorban az, hogy a feladatok nagyon izgalmas kihívást jelentettek, nagyon érdekesek voltak! Versenytől függetlenül is érdemes volt ezekbe a projektekbe belevágni és végig vinni őket. Sokat tanultunk belőle.

Nekem a munkám kezdetétől fontos volt, hogy látássérült tanítványaimat pályázatokon, versenyeken is indítsam, épek között. Ez összetett kérdés, hogy miért. Elsődlegesen azért, mert az iskolánk védett környezetéből 14-15 évesen kikerülnek, és attól kezdve az élet arról szól, hogy ép társaikkal vannak versenyben - ebben a versengő világban - a felvételiiktől kezdve az állásinterjúkig. Ha megtapasztalják ezt a helyzetet, főleg, ha sikeresen megküzdnek vele, akkor később ez a tapasztalat segíti őket. A személyiségük fejlődésében kulcsszerepet játszik, hogy magukat „fogyatékosnak” (kisebrendűnek) tekintik, vagyis a hiányaikra koncentrálnak, vagy lesznek „sikertületeik”, olyan pozitív erősségeik, amire az önbizalmukat alapozni tudják. Több száz, országos és nemzetközi pályázatokon elért eredményük bizonyítja, hogy megfelelő módszerekkel és eszközökkel gyönyörű alkotásokat képesek létrehozni, sikereket érhetnek el, büszkékké lehetnek önmagukra, munkájukra. Az alkotás maga is örömet

okoz és személyiségfejlesztő hatású (esetükben nagyon jelentős a látáshasználat-fejlesztés, a látásnevelés szerepe is), de az épek között elért sikereknek kiemelten fontos szerepe van abban, hogy önmagukat ne a nehézségeikkel definiálják. Még egy szempont: a szülők számára nagyon komoly „gyógyító” szerepe van ezeknek a sikereknek, hiszen őket is kibillenti abból a kudarcos szemléletből, hogy az ő gyerekük „nem jól sikerült” – büszkén élhetik át gyermekeik kiemelkedő eredményeit.

Véleményed szerint: okozott-e versenyhátrányt részképesség hiányuk?

Nagy kihívás volt a versenyzés számukra. Úgy láttam, mind a kerületi versenyeken, mind ezen a versenyen a szervezők számára is komoly kihívást jelentett, hogy mit kezdjenek sérült gyerekekkel. Az első sokk azt eredményezte, hogy mindenhol szegregálták, külön tették őket, mert nem tudtak mit kezdeni a helyzettel. De hát önmagunkkal versenyezni, külön kategóriában, nem túl izgalmas. Ezért - bár tudni lehetett, hogy az esélyeik a jó eredményre jelentősen csökkennek - kifejezetten kértem a többiekkel együtt versenyzés lehetőségét. Most őszintén leírom, amit sokáig magamban tartottam. Nem sikerült jól megoldani a helyzetet, felémásra sikeredett. Én is hibáztam, mert nem vettem figyelembe azt a lehetőséget, hogy néhány gyerek a szorongástól, a szokatlan helyzettől problémássá válik. Nem lett volna szabad magatartás- vagy figyelemzavaros tanulókat vinnem. Nálunk az idegrendszeri komplex sérülések miatt nagyon gyakori ez, többnyire tudjuk is kezelni, de a versenyhelyzetben, különösen a kevert csoportokban ez gondot okozott. Ezt sajnálom.

Tudni kell, hogy törvény szerint felvételiként és egyéb vizsgákon tanulóinkat többletidő és pl. nagyítási le-

hetőség illeti meg. Amikor jeleztem, hogy gondot okoz nekünk a méretbeli megkötés, akkor azt a választ kaptam, hogy az esélyegyenlőség miatt nem lehet eltérni a kiírástól. Megdöbbsenem az esélyegyenlőség ilyenfajta értelmezésétől. Olyan, mintha egy lépcsős bejáratú épületnél azt mondanánk, a tolokocsis is ugyanazon a lépcsőn közlekedjen – vagy ne jöjjön be! A mozgássérültek számára rámpát építünk normális esetben, látássérült, gyengénlátó gyerekeknek nagyítási lehetőséget biztosítunk – ez számomra természetes. Az integráció nehézségeit bizonyítja, hogy más számára nem az. Azt hiszem, hosszú még az út a tényleges integrációig. A felkészülésnél megoldottuk a nehézségeket, hiszen vannak speciális nagyítóink, olvasótévéink, a csoportokban eltérő látású gyerekek voltak (a rövidlátó gyerekek közelre például egész jól látnak), a feladatokat megosztottuk. De azt pl. tudni kell, hogy egy lapon általában csak egy látássérült tanuló tud dolgozni, hiszen nagyobb részük 2-5 cm-ről olvas, rajzol, ír, egyszerűen nem fér oda a több fej. Ezért jó lett volna a lehetőség, hogy tartalmilag azonosan, de méretbeli eltéréssel tudjunk dolgozni.

A felkészülésnél nagyon sok időre volt szükségünk. A tanulóink eleve sokkal lassabbak (ezért is jár nekik a többletidő), hiszen nem tudják könnyen átlátni, elolvasni már magát a feladatot sem. A képek nem elég kontrasztosak, esetenként túl aprólékosak a számukra. Mi monitoron vetítjük ki és digitálisan nagyítjuk a részleteket. Persze ezek módszertani kérdések, és egyszerűbb azt mondani, hogy akkor mit keresünk az épek között. Szeretném azt hinni, hogy az életben van keresnivalójuk az épek között a sérült embereknek is.

Ennyit szerettem volna elmondani. Valószínű, hogy nem nagyon fogunk többet menni a versenyekre.

² A szerzők valószínűsítik a Budapesti POK-ot, hiszen a versenykiírásokat – intézményi levelezőlistán – a közzététellel egy időben a POK versenyszervezési osztálya küldte ki a lefedettség területén működő összes Intézmény vezetőjének, azzal a kifejezett kéréssel, hogy „rajzos” kollégáiknak továbbítani szíveskedjenek.

Én nyugdíjba megyek, a fiatalabb kolléganők valószínűleg nem fognak olyan nagy energiát befektetni a készülésbe. Tudni kell még azt is, hogy mi országos beiskolázású intézmény vagyunk, tanulóink kb. harmada kollégiumban lakik. Akik bejárnak, azok legtöbbször nagyon sokat utaznak minden nap. Vagyis otthoni munkára egyáltalán nem számíthatunk. Eltérő osztályokból közös csoportot nagyon nehéz szervezni, rengeteg plusz munkával jár.

Milyen nehézségekkel találták szembe magukat a csoportos munka során?

A csoportos munka szervezésben volt nehéz elsősorban (csak a szakör volt adott, az órákon már el kellett kérni gyerekeket más tanártól). Egyéni, pláne otthoni munkára nem nagyon van lehetőség, a feltételek sem adóttak. A módszertani dolgok az iskolában adóttak, de külön időt követeltek.

Hogyan tudtak együttműködni sorsolt csapattársaikat /párjukkal?

Nagyon vegyes tapasztalataim voltak. Az biztos, hogy többen nem vinnék olyan gyereket, akinél felmerülhet magatartás probléma. Viszont voltak nagyon jó tapasztalataim is pl. autista gyerek együttműködési készségével. A közös munka egyébként – azt gondolom – nem csak a mi tanulóink számára volt fontos tapasztalat, hanem a többi gyerek számára is. Versenyhelyzetben is együtt kellett működniük, támogatniuk kellett egy hátrányban élő társukat. Az integráció erről szólna.

Milyen élményekkel gazdagodtak, milyen kudarcokkal találkoztak?

Azt gondolom, a legfontosabb tapasztalat a gyerekek számára az, hogy lehet együttműködni ismeretlenekkel, nem kell pánikolni ismeretlen helyzetektől, azokat meg lehet oldani, akkor is, ha ismerős felnőtt nem segít. A legtöbb esetben sikerrel léptek ki a védett környezetükből, megerősítő élmény volt számukra, hogy helyt álltak.

Persze minden gyerek számára egyben csalódás is, ha nem nyer, nem ér el helyezést, de ez is fontos tapasztalat.

Mik a Te – leszárt – tapasztalataid?

Azt hiszem, sok mindent leírtam már. Nem bántam meg, hogy elindultunk a versenyeken, megérte a sok külön munka, befektetett energia. Alapvetően nagyon jó feladatok voltak, érdekesek, vonzóak, komplexek. Mi nagyon kis osztálylétszámokkal dolgozunk, a csapatmunka – különösen egy teljes, hosszú projekten keresztül – ritkább. Egy-két csapatnyi egy osztály. Jó volt így együtt dolgozni velük. Élveztem én is a közös munkát, tetszettek az elkészült pályaművek, sikert jelentett, hogy továbbjutottunk a döntőbe. Sajnálom, hogy a vírus ezt is megtépázta.

Használd-e / beépíted-e ezeket napi pedagógiai munkád során?

Igen, igyekszem komplexebb feladatokat adni, amikor lehet. A kis létszám miatt általában teljesen egyéni feladatokkal, tempóban, módszerekkel, eszközökkel dolgozunk, mert a gyerekek látásfoka, képességei, munkatempója nagyon eltérő. De vannak minden osztályban kis csapatok is, akik tudnak együtt dolgozni. Soha nem dolgoztam úgy, hogy egy óra - egy feladat. Szerintem az alkotáshoz idő kell, az egy folyamat, ami egyéneknél nagyon eltérő lehet. Sokkal többen ér néhány igazán jó, megtervezett, szép alkotás, mint sok összezsapott firka. A verseny feladatai ösztönzőek voltak, köszönöm.

V. Összegzés

A Verseny nem csupán pedagógiai szolgáltatás. Lényege és küldetése kulturális javak jól szervezett, pedagógiai jelentőségű átadása, ami a fejlesztő értékelés (*developmental assessment*) analógiáján elindulva esetünkben fejlesztő versenyzetesként (*developmental competition*) ragadható meg. E folyamat által a kultúra az értékteremtés-megújítás

egyik kiemelten fontos – és innovatív – tényezőjévé válik.

A Fővárosi Komplex Rajzverseny történetéből egy apró, de jellemző epizódot emeltünk ki és mutattunk be – afféle felvezető (pilot) publikációként, melynek folytatását, további cikkek közlését tervezzük. Feltáratlan terület, és legalább ilyen érdekes a Verseny „gépházában” működő, tartalomfejlesztő szándékok vizsgálata, virtuális-szimbolikus gazdagságának elemzése.

A Verseny 2020-as tavaszi fordulói közül csak a 6. korcsoport döntőjét tudtuk megrendezni. Szándékunkban állt a felvetett témákat újra kiírni, ám a jelenleg is tartó járványügyi helyzet miatt ez is törlésre került.

E pillanatban munkacsoportunk egy új képtár- és kutatóhely létrehozásán dolgozik, ahol –reményeink szerint – az elmúlt évek teljes versenydokumentációját és képanyagát mindenki számára hozzáférhetővé tesszük.

A 2021/22-es tanév versenykiírásáról továbbra is versenyhonlapunkon (<http://rajz.fazekas.hu>) fogunk tájékoztatást adni. A cikkben közölt képek forrása a versenydokumentáció

VI. Hivatkozások

Németh Zsófia Aliz (2016): A Fővárosi Komplex Vizuális Verseny értékelési rendszerének vizsgálata, szakdolgozat. Moholy-Nagy Művészeti Egyetem (MOME), Pedagógia és Pszichológia Intézeti Tanszék

Versenyhonlap: <http://rajz.fazekas.hu>